

És aquell sentiment de soledat, d'abandonament.

El que em vas deixar tu,
em vas deixar en el desenvolupament,
quan més em feia falta aquell afecte,
el teu.

Cada nit mirava al cel,
a aquell estel, el qual em vas prometre mirar sempre.

Deies que era igual a quina part del món fóssim:
que aquell estel que brilla en tot el cel,
sempre seria nostre.

Em falten els teus petons,
aquells que mai vaig sentir.

Em feia falta que em diguessis "bona nit" tots els dies
i m'expliquessis alguna paranoia.

M'hauria agradat arribar de l'escola i explicar-te
quins dels meus companys em tracten malament.

Quan vaig fer la comunió esperava ansiosa la teva arribada amb milions de
llàgrimes,
encara amb aquella esperança,
però no, no vas aparèixer.

Comptava que alguna vegada tot canviés,
i encara a aquestes altures del campionat, ho veig molt llunyà.

Amb el pas del temps em vaig acostumar,
a no rebre res de tu,
a no esperar que arribis,
tampoc que em desitgis el millor,
tot, gràcies a tu, s'ha convertit en dolor.

I sí, és per tu, pare.